

لا زبده لسلامه

شعري تونكه

غلام محمد كتابخانه وال

کتاب پڙندنه

د کتاب نوم . د زړه للمه

ویناوال . غلام محمد کامه وال

کمپوزر . شفق

چاپ وار . لومړی

چاپ کال . ۱۳۸۲ ل / ۲۰۰۳ هـ

چاپ شمېر . ۱۰۰ ټوکه

د انتیر نتې په مخ ترتیب او ډیزاین کوونکې . سمسور مېیبي

غزل

مینه د آشنا چي را په زړه شي بيا
سمه رڼاورخ توره تياره شي بيا

او بنکې مې راتويې بې اختياره شي
خيال ته مې رايا د هغه کاته شي بيا

خدايه مه کړې څوک مېن په مخ د چا
تل به يې روزگار په ويرانه شي بيا

وي چې دا نازونه د خوږو سترگو
څه به مې کيسه د ژونانه شي بيا

هيري کړمه وایمه چې هير به شي
ستا خواږه غمونه راستانه شي بيا

کله چې ديدن د آشنا وکړمه
ډير خواږه غمونه مې په زړه شي بيا

۶/۱۳۶۳

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

مورتنه

هغه بنکلي توده غيره

هغه بنکلي خوره غيره

خدايه څه شوه

هغه څه شوه

چي زخمي زړه ته درمل وه

چيرته لاره

لا خوزه په تمه تمه

د راتلو څارمه لاره

هغه څه شوه چې مدام به

زموره کلي

بنکارېده ورباندې بنکلي

هغه يو لپه دعا وه

هغه نيکي وه

هغه تل پيرزو پيرزو وه

هغه تل خوښي خوښي وه

هغه ډيره مهربانه

چي تيارې وې پرې روښان

چي ډيوه وه چې مشعل وه

تل زخمي زړه ته درمل وه

هغه ډيره وه فقيره

خو په ميندو کې وه ميره
خدايه څه شوه
چيرته لاره
بيا رانه غله پردي لاره
په رښتيا چې هغه مور وه
تل زما د زړه ټکور وه

کابل/۱۳۶۴

د خپلې خوږې مور په مزار

غلام محمد کامه وال

د زړه نللمه

غزل

په خیال کې مې اشنا دیدنونه ځي راځي
له سترگو مې د اوښکو بارانونه ځي راځي

په زړه باندې رایادې ستا د مینې ولولې شي
په تورو تیارو شپو کې ستا غمونه ځي راځي

د ښکلو محبت کې ملنګي څه پیغورنه ده
په عشق کې داسې ورځې ما ښامونه ځي راځي

یو ځل در قیب مخکې راته و خاندۀ موسکۍ شه
بیا څه که له هر خوانه پیغورونۍ ځي راځي

د سترگو په کاسو کې لږ شراب د مینې ورکړه
نن بیا د کامه وال زړه ته دردونه ځي راځي

۱۳۶۳/ کابل

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

غزل

نن مې عجيبه تماشه وليده
بنكلي راني مې په سجده وليده

حيران حيران دې تدارې ته ومه
چې ستا په بنونډو مې غوسه وليده

خارشم له داسي عبادته خارشم
ما دې په سترگو کې كعبه وليده

باور به وکړې که به ونه کړي ته
نن مې په مينه مينه بنه وليده

قسم په خدای چې دغه سترگو زما
د کامه وال غيږ کې خوره وليده

غزل

حکمه مـو په نیک نظر منلي دي
بنکلي خود خدای پاک نازولي دي

نه راځي په خوله چې درته ووايم
زړه مې خو گيلې درته ساتلي دي

زموږه په نصیب کې خدا چیرته ده
خدا یرو موږه ټول عمر ژړلي دي

مستو ببر سرو مبارک مو شه
بیا خو لیوني په دار ختلي دي

خاوري کامه وال شو د اشنا د پښو
خوک دې مرحلې ته رسدلي دي

غزل

پوه چې ستا د مینې په کتو شومه
بنکاري لپونۍ د نیمو شیو شومه

خیال او تصور مې ستا ملگري شو
گوره چې عادت په شو گپرو شومه

ای نصیبه بیا مې ورو لې څله
هلته خوزه پینښ په حادثو شومه

زه هسې د لارې د سرگل ومه
پورته کړمه پیغلو د کمڅو شومه

پوه نه شوم چې دا به وي پیرزو د چا
څنگه زه میلمه په انتگو شومه

نن چې بې موسکا په شونډو پر پوته
هلته زه بیا شمار په لیونو شومه

ستو کنډو، پکتیا / ۱۳۶۷

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

غزل

ياره ستاد پل مخه سره بنڪاري
خداي پرو داجل مخه سره بنڪاري

خئي تري لېونو يارانو پورته شي
نن خود مقتل مخه سره بنڪاري
ما چي تصور ورباندي وکړلو
نورد مستقبل مخه سره بنڪاري
زعرده ارادي مو ساه نيو لې دي
خکه د تکل مخه سره بنڪاري
ستاد شو خو سترگو اثر چپرته دي
بيا مي د گوگل مخه سره بنڪاري
بنکلي ننگرهار کي غوتي مړاوي شي
بره د کابل مخه سره بنڪاري

خلکه کامه وال باندي بيا څه وشول
نن يي د غزل مخه سره بنڪاري

۱۳۶۷/ننگرهار

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

په اديرو شو بدل

څه په اير و څه په لمبو شو بدل
وطن خو لار په اديرو شو بدل

زه يې د کوم زخم ټکور و کړمه
چې سمه او غرمې په زخمو شو بدل

سبا مو لارو تورو شپو و خوړو
عشقه منزل مو په تيارو شو بدل

اوس يې تپو زرگيه خله کوي
هغه محل په ويرانو شو بدل

ژبه مې گونگه خو په سترگو وایم
ژوند مو يارانو په سلگو شو بدل

دا د گلونو مالي چير تللی
چې ټول چمن مو په اغزو شو بدل

۱۳۶۸/ کابل

غلام محمد کامه و ا

د زړه نلمه

غزل

خه راغلي مجبوري ده دي وطن کي
د مرگي حکمراني ده دي وطن کي

نه بس مره يو نه ژوندي يو دا مور خه يو
زندگي يوه قخطي ده دي وطن کي
چي موسکا مو تري يوه شپبه و نه کره
دا د چا مهربانپ ده دي وطن کي
چي نه سوز شته نه ژوا او نه خندا ده
د پره شوې خاموشي ده دي وطن کي
دا خپل خان راته پردی بنکاريزي
په خپل کور مساپري ده دي وطن کي
يو د بل وینوته ناست يو خوشاليرپو
عجيبه مسلمانئ ده دي وطن کي
ډيري مينې بينوا په کي پرتې دي
هره مينه ارمانې ده دي وطن کي
کامه وال په کي له غمه لپوني شو
خلکه جوړه تر بگني ده دي وطن کي

۱۳۶۸ / لوگر

غلام محمد کامه وا

د زړه للمه

ويرجن ما بنام

د سبا پر اوږو پندې
د ويرجن ما بنام تيارې دي

لـرې لري اوږدې لاري
بيا زما په وينو سرې دي

خه تنكي ژوبل ارمان مې
ورته گورئ خونيمرگ شو

خه ترخه غوندي سيلی وه
د اميد سترگې ږندي شوي

خه زلمي زلمي سرونه
د ستم په اور کې سوزي

زه د پـغلو پـغلو هيلو
جنازي خاورو ته وږمه

۱۳۶۸ / کابل

غلام محمد کامه وال

د زړه نلمه

غزل

ځوک د حالاتو زير او بم پسي ځي
زما قدم ستا په قدم پسي ځي

تصور راوړه بيا د چا يادونه
زړه مې روان شو چېرته غم پسي ځي

چېرې چې ستا يادونه درومي گلې
دالېونې زړگي مې سم پسي ځي

چې برنا حقه مې په خوله وي مدام
ځکه مې ژبه په صنم پسي ځي

نن پر حالاتو زور وروختو
چې کامه وال په خپل قلم پسط ځي

۱۳۶۸/کابل

غلام محمد کامه وال

د زړه نلمه

د گلونو جنازې

کوم قتل ورباندې اور دی لگولی
چې سپرلي کې د گلونو جنازې دي

چې اغيارو ورته جگ کتلی نه شول
نن د هغو غیرتونو جنازې دي

نه پوهیږم چې دا ولې کامه واله
دې وطن کې د یادونو جنازې دي

کابل/۱۳۶۸

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

غو بښتنه

ای درنا قاتله
ای د خوښی زواله
له تانه کرکه راځي
زموره کلي ته نور
د بېوسی مرگونه مه راوله

۱۳۶۹ / کابل

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

ستړې گيلې

دې حادثو ته فکر وړی یـمه
هسې وعدو ته فکر وړی یـمه
ماته به زما غرور تر مرگه نه شي
ستا نا کردو ته فکر وړی یـمه
زه خود ژوند په خوږو پوه نه شومه
دې ورځو شپو ته فکر وړی یـمه
راځنې هیر یې نه کړ غم د مینې
ساقی کاسو ته فکر وړی یـمه
راته کړي جوړد زړه په سرداغونه
دې شنو خالو ته فکر وړی یـمه
چې له وختونو سره مندې وهي
هغو شملو ته فکر وړی یـمه
په کې تالا والا شوې ټولې غوتې
داسې سپرلو ته فکر وړی یـمه
دانه دانه مې شي راټویې پر مخ
ستړو گېلو ته فکر وړی یـمه
راته یادیري کامه واله مدام
هغو کتو ته فکر وړی یـمه

۱۳۶۹/ کابل

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

د هجر شپې

سترگې مې ډکې ډکې کيږي چاته وژارمه
دا خپل وطن راته ياد يږي چاته وژارمه

چې کله کله شي را يادې د خا پور و کوخي
زرگي مې تل پسې خوږ يږي چاته وژارمه

هغه د يږي هغه جري هغه جرگي د کلي
يوه شيبه مـطـنـه هير يږي چاته وژارمه

تش د وصال په تمه تمه باندي شپې تيروم
د هجر شپې نه سبا کيږي چاته وژارمه

نن کامه واله د خوشال او د روښان وطن کي
پښتني ميني قتل کيږي چاته وژارمه

۱۳۶۹/لغمان

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

غزل

سترگې چې واری په یو وار لیونی
کړي بیا په سترگو کې گوزار لیونی

د چا خاطر کړه لپونی لیونی
لگوي لاس په سمه لار لپونی

بڼه راته گوره ستا په عشق کې زما
گریوان شو خیرې تار په تار لپونی

اوس خومی سیوری هم په کاڼو ولي
بیا به مې ژارې پر مزار لیونی

که کامه وال ته دې د مینې ووي
کړي به ژوندون درځینې څار لپونی

۱۳۶۹ / کابل

غلام محمد کامه وال

د زړه نلمه

شملي

يا به وريپوه جندي په دې سرونو
يا به پورته كړو شملي په دې سرونو

بې ننگې باندي به تپت نه شي اغيار ته
شي كه ډكې اديرې په دې سرونو

وخته پوه شه زه هماغه ليونى يم
تيرې شوي حادثې په دې سرونو

چې د قام مينه كې مړه شي چاويمړه دي
كامه وال ليكي كيسې په دې سرونو

۱۳۶۹/ کابل

غلام محمد كامه وال

د زړه نلمه

غزل

په کوم لوري چې د بنکلو نظر وشي
سلامي ورته مغل او پښتانه شي

مار لږم خوړلی بڼه وي په دم کيږي
چي د ناز سترگو خوړلی روغ به نه شي

که هر خو وايي نا صحه نه يي منمه
چي خبره د پښتو په کي ونه شي

خه کاني راباندې مستو سترگو وکړي
چي مي خای نه په صحرا نه په کاله شي

کامه وال کړي په غزل د حسن تول
هغه بنکلي چې درانه وي بيا درانه شي

۱۳۷۰/ لغمان

غلام محمد کامه وال

د زړه لومه

توري کوشي

توري کوشي چي تار په تار جوړيږي
کوم ليووني غريب له دار جوړيږي
نن چي دانشکلي ټول مغروره گرځي
د کوم مين د قتل لار جوړيږي
د غير غماز ځای په کې نه وينمه
زموږ خبري وار په وار جوړيږي
څه به پروا د دوزخونو کوم
ستا چي وربل په هر سهار جوړيږي
چا د کموڅو ټالونه گرم کړه بيا
موږ بد نصيبو ته گوزار جوړيږي
مدام دا بنکلي کامه وال لپاره
کله تر بور، کله بادر جوړيږي

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

د منگي او ستار کلي

په لمبو و سول د ديرو او د چنار کلي
د ډير مې ياد پري د منگي او د ستار کلي
هغه د لري کندوالي چې کومې بنکاري درته
دلته زموږ وو دنیکونو او د پلار کلي
خدای شه خبرتاته به يادوي او که نه جانانه
چې وو جوړ شوي خای پر دغه لار کلي
خه يې د قاف خه د پنجاب د جادوگرو په لاس
شومې تالاد يارنې او دريبار کلي
قسم په خدای چاپري زرگی قدرې ونه سوزاوه
خه مې پخپله خه پـردومي کره بمبار کلي
چې په ورتلل په اتنونو د غليم مخې ته
خه د لوگر، خه د پکتيا او ننگرهار کلي
چې ملالی به په کی چيغه د غزا پورته کره
په جوش به راغلل د کابل او کندهار کلي
بسه راته ياد دي کامه وال ورته ژړل په چيغو
په هغه ورځ چې شوه او بنانو پاندي بار کلي
۱/۱۳۷۱ خوند کلي ، کامه

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

د تورې او قلم خاوند خوشال خان بابا ته

بې له عشقه چې ژوندون شي خوښ مې نه دی
زلفو شپه که سباوون شي خوښ مې نه دی

چې قدم بې د خوشال پر قدم نه وي
که څوک سل ځله پښتون شي خوښ مې نه دی

عمر ازي چې د خوارانو پکې نه وي
دغه سرکه اپلاتون شي خوښ مې نه دی

غلام محمد کامه وال

د زړه نلماه

غزل

اول چي غوڅ درقيب سر نه کړمه

بنکلي پگړۍ تا به ير سر نه کړمه

قسم په خداي چي د کابل بدل کي

داسي د دوي پنجاب کنډر نه کړمه

زمایي ولاړه گودر په وینو

لمبه لمبه يې چي گودر نه کړمه

مرگيه څه تر هغي لري گرځه

تر څو چي يو دالر او بر نه کړمه

که رانه ويې غواړمه د ژوند په بدل

يو موټي خاوره به دي ورنه کړمه

۱۳۷۳ / کابل

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

غزل

چې په خدا شي نو بيا غم نه گوري

زمونږ ريښې گرېوان صنم نه گوري

زرگيه بيا څه قصور شوی درنه

په کتوگوري خو لږ سم نه گوري

يود پېمخو دا عات وي مدام

خپلې نادودې او ستم نه گوري

کامه وال ستا په تماشه کې ورک شو

تاله چې گوري نور عالم نه گوري

۱۳۷۴

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

د لیونو لمنی

راته چي نیسي د پردو لمنی

کـږي به بې پته د پښتو لمنی

چا چي زمونږ گریوان ته لاس راوړي

ژر به شي خیري د هغي لمنی

ریښي ریښي به وي تر خو یارانو

دوران مالـت د لیونو لمنی

لاړلي خرخي په اغیارو شولي

د ملالي او د نازولي لمنی

نور له ماشي نه دي کره گوته لري

د کي شوي اوس د اديرو لمني

شي به رسوا د کامه وال په قلم

چاچي نيولي دي د غلو لمني

۱۳۷۴/کابل

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

پښتو

پښتانه شوه اوس د ټوکومسخر

چې محتاج شوه د گیدر او د پیشو

چې له شرمه یې چاته جگ کتلاى نه شول

نن سپرېرې د زمريانو پراوړو

ځینې وايې چې پښتو څه شوه پښتو

پښتو وخته خرڅه شوې په پیسو

د خوشال په مېنه نه شته هغه خلک

چې فلک سره د غرې کرې هغو

لاس تړلې مود مرگ کندی ته بیایې

لرې په خود شئ بېررسرو لیونو

لـــه پردونه گيله مه کره کامه وال
ملگرتيامو رهبران کوي دغلو

۱۳۷۴/جلا آباد

غلام محمد کامه وا

د زړه نلمه

ژوندیو الیره

نن په چا وژاړم خدایه
نن په چا سترگې خوږې کړم
چاته لار شم
چاته کینم
چاته زړه وایه نژدې کړم
چاته ووايم حالونه
چاته کړمه گریوان خیرې
چاته خاورې پر سرباد کړم
هره خوا ستم ستم دي
هره ورځ پر موربه غم دی
چاراوستی ظالم زور دی
چې پر پوتی مو پر کور دی
یوه بده شان اروا ده
ویروونکې خپسۍ ده
چې مې ستونې باندي ناسته
اوزه غږ وایستلی نه شم
خو په زړه کې بڼه بیداریم
خړولۍ یې پر داریم
خوله لاسه مې هیڅ نه شي
چې خپل ځان ځنې ازاد کړم

چاته کر مه گریوان خیری
چاته خاوری پر سرباد کرم
لویه خدایه اوی وطن می
دژوندیو ادیره ده
د پوښتنې ژبه مړه ده

غلام محمد کامه وال

د زړه نلمه

غزل

سترگي په سترگي زړه په زړه پوهېږي

په اشارو سره با نه پوهېږي

اشنا خبره لږ پرده کي کوه

ملک د پښتو دی پښتانه پوهېږي

چې مخامخ شي نو د شونډو پر سر

گونگ خود گونگ په ژبه پوهېږي

دی د تسپو په زنجير ذکر دې کړي

زاهد په مينه باندي خه پوهېږي

تر بنولاندي ورته ووايه تش

دا کامه وال په رمازه پوهېږي

۱۳۷۵

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

غزل

نوم د پښتو مې په تندي وليکئ
يو خور ازونه د زرگي وليکئ

چې ايره شوي د لمبو په خو کو
هغه د مينې سپلني وليکئ

بانه دې پورته بڼه دې ښکته يې نه کړې
د يار کاته هم پښتني وليکئ

د زړه د فترمي دی خور کړی ورته
خه ننني، خه پروني وليکئ

چې کامه وال يې لېونی کړو راته
دا روغ لسه مخې لېوني وليکئ

۱۳۷۵/کابل

غلام محمد کامه وال

د زړه لومه

په حساب سره خبرې

په ليوونی خو په حساب سره خبرې کړم
خکه د تاريخ له هريو باب سره خبرې کړم

ها چې مې بې دين او په ايمان پسې راخيستي ده
خمه له ممبر او له محراب سره خبرې کړم

ومي ليد يار ، زهد ، قسم دی چې په سترگونن
نن به له زاهد خانه خراب سره خبرې کړم

لايې پراوړه چې د پرد يو پرون ايښی و
د غونقاب پوشو له نقاب سره خبرې کړم

وطنه چا په لرو ، چا په بروباندي خرخ کړلې
احمد يم له مسکو اوله پنجاب سره خبرې کړم

تاريخ د هوتکيانو بيا ليکمه شناپورکي
محمود يم له کرمان اوله کولاب سره خبرې کړم
۱۳۷۷ / جلال آباد

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

نیمگری غزل

محفل کې د رندانو وار په وار کېږي تپوس
زموږه د خوارانو خو په دار کېږي تپوس

په خدا پرو نه پوهیږم چې په څه گناه مې وژني
زما د قتلیدو په لویه لار کېږي تپوس

قسم چې چاته نوم د یارانې اخیستی نه شو
زموږ خولا څه چې له رېبار کېږي تپوس

جلال اباد ۱۳۷۸

غلام محمد کامه وال

د زړه لومه

څلوريزه

څو به دي د ظلم دنيا گورمه

ځمه بيا فرعون ته موسي گورمه

وژني مي پخپله په خپل ځان باندي

زه لاورته بيا په خدا گورمه

غلام محمد کامه وال

د زړه نلماه

غزل

چي سلايي دي پيچه واروله
بيادي په مور توبه واروله

چي دي په ذكر كي غلط شومه زه
ژرمي د سهوي سجده واروله

زاهده نورمي ستاله لاسه گوره
داخپله لاره كوڅه واروله

نن كامه وال د خپل قلم په څوكه
د زوزورو كعبه واروله

ياران

په غټو غټوراته ويني ياران
ولي داخومره شوه بي ميني ياران
خومره كه وگرخيدم بنكته پورته
پيدامي نه كرل خورننتيني ياران
چې په ژوندون راتسه ونه رسيدل
تش يادوي مي اوس په مړيني ياران
له وپرې غرايستلي نشم خلكه
پنبي اوس بدي زماپرستوني ياران
دنورو دردته به شي خنگه دوا
گرخي په خپل منخ كي خواشيني ياران
لرځه انصاف خوورته ورکړې خدايه
په كامه وال کوي ناشوني ياران

۱۹۹۶

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

غزل

خير كه زما په كې تاوان دى اشنا
ډير دې خاطر را باندې گران دى اشنا

څه گوزاره راسره وكړه گله
اوس خو ديدن يو څه ارزان دى اشنا

په موربه څه قحطي را بنكته كړي بيا
پر نورو څومره مهربان دى اشنا

كله غوسه كله خوشاله وي دا
كله بلى كله باران دي اشنا

بس دى همدومره ستم بس دى صنم
دا كامه وال هم مسلمان دي اشنا

۱۹۹۶ ماسكو

غلام محمد كامه وال

د زړه للمه

غزل

چي د پيمخو مي رخسار وليده
زړگيه بيا مي درته کار وليده
څه دازل څه دنصیب له لاسه
ژوند مي پرخپلو اوږو بار وليده
ما يې په خيال کې تصور کولو
نن مي هما غسې رفتار وليده
شي به حرام پرې د د وزخ اورونه
چا که دهغه زلفو تار وليده
شه مبارک مو ليونو يارانو
نن مي په تا سې کې سالار وليده

۱۹۹۶/ماسکو

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

د وطن په سر

ټول مې چې ياران دي د کفن په سر
گوري مې زخمونه د بدن په سر

پام کوي چې ما پسې ونه ژاړي
زه يېم په دار شوی د وطن په سر
مه کوی چې سر باندې مې بڼي لگي
توري خو ورپزې د تورزن په سر
گورگين او که مغل ده گرمه کرې
لوبه د وحشت د قطعن په سر
چېرته يې بوراگانو تاسو چېرته يې
گرځي گونگوتان مو د چمن په سر

اوردې لگاوه د خپله لاسه پرې
سوزه کامه واله د خوړلن په سر
۱۹۹۶ ماسکو

غزل

تَش ورتَه دمینی یونظر ورمه
عشقه دا گناه به دې په سر ورمه
تَه پکې خیرات دحسن واچوه
دادملنگی کچکول به در ورمه
ماتَه له نکیر مکیر خه ویره ده
زه چه په گولو سوری تتر ورمه
خدا یرو نو ره مینه دچا نه منې
تَش پری خو نازونه ددلبر وره
ویر پکی نغمې دملنگ جان کوی
کله چه رباب ته گوتی ورورمه
دی لیونې سرکې بل خه نه ورمه
ستا دلیونتوب پکې اثر ورمه

۱۹۹۸

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

د عشق جذبه

چي د عشق جذبه يې نه وي په رڼو کي

هغه واره حساب شوي دي په مړو کي

د يـورپ نازک بدنه به زه څه کړم

گرځيداي د خپل وطن په غرو رڼو کي

ماته واره لکه گوتي د يو لاس دي

کله فرق شته لرو برو پښتنو کي

راته بنکاري د جانان حسن نظر دي

کامه وال يې چي شميرلي په سپړو کي

۱۹۹۸/ ما سکو

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

د پښتو ژبې د فلسفي شاعر غني خان (غني) د يوې غزلې په
الهام

د اعاشورا که محرم تېره شوه
د اختر شپه زموږ په غم تېره شوه

د کربلا قاتل خجل شو ورته
چې کومه لوبه ده دې چم تېره شوه

چا د کوڅو خاورو کې تېره کړله
په چامحل کې په حرم تېره شوه

تله چې کنعان ته د يوسف قافله
په سخته لاره د عجم تېره شوه

شيخ د جومات محراب کې تېره کړله
شپه د ساقی په زیر او بم تېره شوه

د خوب لیده وو کامه واله خدا پرېو
بنکلي خواني په یوه دم تېره شوه

ماسکو ۱۹۹۸ د لوی اختر شپه

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

هغه چاته چې په ژوند نه هيرېږي

که څرگند يې په دنيا متې قدم شي
د دنيا خلک به واره ورته تم شي

چې به نه ليکي طفت دا ستا د حسن
په لا سونو کې دې مات زما قلم شي

نور به غوره بله لاره چېرته نه کړي
کامه وال که ستا د کور په لاره سم شي

فريازيو، ماسکو، ۱۹۹۹

غزل

لکه مې سيوري په قدم روان دی

داشنا غم راسره ستم روان دی

يارانو پريښو دم په نيمه لار کې

راسره مل دا خپل قلم روان دی

کلونه وشول چې زمونږ کلي کې

درقيبانو دا ستم روان دی

دخو شحالی شيبو تری کډه کړې

زور دوحشت په زیر او بم روان دی

پکې اوسيرې دادچا يادونه

چې مې له سترگو ورته نم روان دی.

د اوکراین او رومانیا پرپوله ۱۹۹۹

غلام محمد کامه وال

د زړه نلمه

گودر او مورچل

مسا پریم ما کابل وطن ته یوسئ
جنازه مې گوری خپل وطن ته یوسئ

اوچت غرونه یې له ورايه خړبنکار پېرې
هسې نه چپرې مې بل وطن ته یوسئ

په دې خلکو مې هیڅ مینه ماته نه شوه
ما شملو او د چار گل وطن ته یوسئ

چې تر اوسه یې مغل انگریز کیسې کړې
ما خوشال او د ایمل وطن ته یوسئ

دا پمخې دې پرتاسې مبارک وي
ما سپېڅلي او شادل وطن ته ډوسئ

چې پرهر مې د زرگي پکې ټکور شي

ما گودر او د مور چل وطن ته يوسئ

خلکه سترگې به مې هلته سره ورشي

ما زخمي زخمي گوگل وطن ته يوسئ

دا وصيت مې بڼه د زړه په غوږو واوريئ

کامه وال به د غزل وطن ته يوسئ

لندن ۲۰۰۰

غلام محمد کامه وال

د زړه نلمه

د لوی حوان نذر

نن مې په دربار کې د لوی حوان نذر منلی دی
خدا یې و ما په سر نن د جانان نذر منلی دی
یارانو مـخکې گورئ چې تالار درځنې نه شي
رقیب د یار په څنود تالان نذر منلی دی
هالی به یې کرم غازیانو ته د خدای په رضا خلکه
ماد خپل وطن په سرپیزوان نذر منلی دی
منزل ته قافله به د یوسف څنگه نه رسي
بنکلي زليخايي په کاروان نذر منلی دی
بیا به مې شملې د لراو بر په سرو هسکې شي
ملا لوی په جرگه د میرویس خان نذر منلی دی
ځی د دوی په ویرد خوشالی جامونه پورته کړو
دوی زموږ په منځ کې د خفگان نذر منلی دی
بیا بیر سرونه رابنکاره شاپو کوڅو کې شول
چا د لیو نیو په گریوان نذر منلی دی
پورته کړئ لاسونه، شی الله ته په زاری زاری
مور د بیت نیکه په د ستر حوان نذر منلی دی
ټول مې نندارې ته د نړۍ خلک راو وځی
قسم چې کامه وال په دې ارمان نذر منلی دی

۱۱/۱۱/۲۰۰۰، لندن

غلام محمد کامه وال

د زړه نلمه

د لیوننتوب اثر

په تندي خال چي د دلبر بنڪاره شي
لكه بلال چي په ممبر بنڪاره شيبه
خومره بنايسته وي خدايږو هغه شيبه
د پلواندي چي نظر بنڪاره شي
ستا د ستم ماڼۍ به ولړزوي
د لیوننتوب كه مې اثر بنڪاره شي
وطنه ستا مينه به وگټمه
چي سرې جندي مې پر سپين غر بنكاره شي
بردامو تر آباسينه پوري
افغان په بيا لکه د لمر بنكاره شي
شي به راتول يې ننداري ته خلك
د تومتو كه مې دفتر بنكاره شي
دبڼو نښي پكي پاتې دي لا
كه مې داغوننه د ځيگر بنكاره شي
كامه وال لوی نذر منلی خدايږو
آپښتنې كه په گودر بنكاره شي

پاریس ۲۰۰۰

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

غزل

قبرمي نشته زماگور نشته دي

زه مسافر يم زماگور نشته دي

زرگيه خه چي بي گودره گله شو

زموره لار ، زموره لور نشته دي

له اصفهانه تر دهلي پوري به

چه چليده اوس هغه زور نشته دي

دا تومتونه درقيب دي قسم

زما پر سپينه لمن تور نشته دي

چه سپيلني غوندي لوگي شم ورته

ستا په کوخه کي هغه شور نشته دي

چـه رغيده پري پرهرونه دزړه

اوس هغه سيال هغه ټکور نشته دې

په روغ زړگي شي کامه واله خندا

نور مې په زړه کې هغه زور نشته دې

بيلجيم ۲۰۰۰

غلام محمد کامه وال

د زړه نلمه

څلوريزه

د لندن دا محلونه که بنگلي دي
ماته غوره د وطن شاري کوشي دي

سپيره کاني د سپين غره به پري ورنه کړم
لور برونه د جرمن يا فرانسې دي

۲۰۰۰/لندن

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

الزام

تور خال دې په تندي کې داسلام نيولی دی
دا زه يې مقتدي ، دی مې امام نيولی دی
طالبه څه وره قرأت په بيره وايه
خو مور چيرته دميني اهتمام نيولې دی
پښتون يمه محشرکی به هم هڅکه غاړه ځم
بيرغ مې په لا سو کې دخپل قام نيولی دی
تنده د مود و به مې قسم دې نن شې ماته
جانان په نړيو گوتو راته جام نيولی دی
يارانو کامه وال ځني خبر شوي او که نه
نن بيا يې دکوم ښکلی په الزم نيولی دی

۲۰۰۱/لندن

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

غزل

پسې راخيستی پان تو زماني د
شوله دره گو بی لاره مو بيړې
خدايزو وو نه پکې مو نصيب قسمت
شوله مقرره خدايه له ته مور
ورته ليږلې مې ننو اتو په
شوله اثره بی می جرگه بنکاري
وی نه وروړی هم شونډې لا خو ما
شوله ژرمروره ساده هغه
ناوکی دنبايست دميني زما
شوله دره درپه کې خو کو پردو

لندن/۲۰۰۱

غلام محمد کامه وال

د زړه لدمه

غزل

نن مې لږ پريږده چه ما بڼام ويده شم

چې په غمونو کې د قام ويده شم

جانانه هغه ورځ به کله راشې

چې ستا د سرو شونډو په جام ويده شم

قسم په خدای شپه دشو قدر به وي

چې ستا د خټو په تور دام ويده شم

چې د مالت خلک راتول وي پرما

ستا دکاله مخکښې بد نام ويده شم

رسي منزل ته قافله به زما

که دحالاتو په انجام ويده شم

پريزده چي وئي خڪم په لپو لپو

چي موده پس لکه خيام ويده شم

زه کامه وال به لــــه اغيارو کله

پر دنيا هم گني ارام ويــــده شم

۲۰۰۱/لندن

غلام محمد کامه وال

د زړه نلمه

غزل

سلو سرونو نه یو سر غوارمه
خم په شملو کې شمله ور غوارمه
چې پر هرونو ته ټکور شي زما
هسي کاته هسي نظر غوارمه
چې اقتدا مي دټول قام وي پسي
هسي ملا هسي ممبر غوارمه
چې پرې تيارې دهجران و خيرمه
داسې سپيدي داسې سحر غوارمه
دا بيخودي مي لږ په خود شي پکې
يو ليوني غوندي اثر غوارمه
چې مي ټوټې زرگي کوشير شي په کې
داسې برات داسې اختر غوارمه

۲۰۰۱/لندن

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

غزل

چې سپرلې مې له گلشنه کډې بار کړې
شنو طو طيانو له چمنه کډې بار کړې
لويه خدايه چې بې ستره چيرته نه شي
ملا ليو له وطنه کډې بار کړه
سپيرو خټو دجانان ته کتي نه شم
روح مې لارو لاه بدنه کډې بار کړې
خه دقاف خه دپنجاب له جادو گرو
بنا پيريو له ختنه کډې بار کړې
که ديدن يې دوطن چيرته نصيب شي
کامه وال به له لندنه کډه بار کړې

۲۰۰۱/لندن

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

غزل

زما خو پرې زرگيه گومانه نه راځي
کړې يې وعده خو جانان نه راځي
يو ځلې يې د ځان په شانې ووينم
بس نور راته زرگيه ارمان نه راځي
ډيرې مې دا لارې ورتنه ونيوې
چې تللی هغه څيرې گريوان نه راځي
خدا بږود قيامت ورځي پرې تيرې شوې
ولې پردې ځمکه اسمان نه راځي
اخر پسې په غبرگو سترگو وړند شول
موده وشوه هيڅ خبر له کنعان نه راځي
زمور د نظرونو للمي وسولي
دا ستا درحمتونو باران نه راځي
لاړل مسا پر پردو ملکوکي شول
بنکاري نور وطن ته ياران نه راځي
مخ دې رانه واړوه بيلتونه بس
نو حوصله دهجران نه راځي

۲۰۰۱ لندن

غلام محمد کامه وال

د زړه نلمه

غزل

لوت دی کرم تالا دې کرم په سترگو کې
ورک ومه پیدادې کرم په سترگو کې
ټولې سپارې مې د عشق خلاصې کړې
خدا یزو چې ملا دی کرم په سترگو کې
ته هم په دی پوه او زه هم پوه شومه
پوه شوم چې خطا دی کرم په سترگو کې
شرم مې دې ټول په غاړه واخیسته
خوښ دی کرم سلا دې کرم په سترگو کې
قدر که عزت دی خو همدغه دی
شاه دې کرم گدا دی کرم په سترگو کې

۲۰۰۱/لندن

غزل

له نورو خلکو يې راته بڼه ايښی دی
چامې چې نوم د پښتانه ايښی دی

در سره څومره ښکلی ښکاري اشنا
نن دې دا خال زما په ژړه ايښی دی

ر مه دې ټوله خپله ودارله
خو نوم پر ځان دې د شپانه ايښی دی

ان له ما بڼامه ساقي تېري ناست يو
قسم که څاڅکې مو پر خوله ايښی دی

يو د اشناد شـوخ نظر له لاسه
بل يې پرې داغ د بيلتانه ايښی دی

نن يې پرې دمـه د مودو وخته
کامه وال سر ستا په ورانه ايښی دی

۲۰۰۱ لندن

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

د توري سړی

د برید سرونه پکې پاتې نه شول
له هر خوا کيږي مې تیری پروطن

چې بدې سترگې د غلیم و باسي
نشته د توري مې سړي پروطن

ارمان راځي د اکبر خان د توري
نن سبا گرځي مې پردي پروطن

چې ر مالت لاري پرې بڼې بنکارېدې
نشته پگړۍ نشته پتکي پروطن

د تاریخ پانې پرې نازيږي مدام
چاچې ورکړې قرباني پروطن

سردې ترې څار کړه کامه واله آشنا
لږه دې جوړه که سيالي پروطن

لندن ۲۰۰۱

غلام محمد کامه وال

د زړه لدمه

د وطن غمونه خوري

شپه او ورځي مې بدن غمونه خوري
څه د يار، څه د وطن غمونه خوري

راته وگوره جانان بيا ونه وايي
زړه مې گوره چې من من غمونه خوري

خدايږو لاړو په غمونو او موخته شو
په کاسو او په لگن غمونه خوري

بڼه پوهيږم په غمخور زړگي پوهيږم
يوه ورځ به د ډيورن غمونه خوري

دې وړو وړو غمو سره به کالم
دم گړۍ د قطن غمونه خوري

ته به وايي چې بيغمه به زه گرځم
کامه وال دې په لندن غمونه خوري

۲۰۰۱ لندن

غلام محمد کامه وال

د زړه نلمه

غزل

نه مو برات نه نه مو اختر وکتو
نه مو دچا موسکا نظر وکتو
وینې تری خا خې دچا یادکی مدام
که می سینه کې چا خيگر وکتو
په انتظار یې لا تر اوسه پورې
نه مې دهغې شپې سحر وکتو
دیارانې جنازه پورته شوله
چه مې دسرو وینو گودر وکتو
داخـرت سزا به خه راکوې
موربه په دی دنیا محشر وکتو

لندن ۱۶/۳/۲۰۰۱

غلام محمد کامه وال

ل زړه للمه

څلوريزه

ريښي گرايون د ملنگۍ مابنام بيا راغلي
زما د ستري زندگۍ مابنامه بيا راغلي

د خوشالي ویش دې پر نورو ګډه که
ماله دې راوړلې سلګۍ مابنامه بيا راغلي

۲۰۰۱ لندن

څلوريزه

عشقه ستا د مينې ظهور ليدلی دی
دارته په خندا مې منصور ليدلی دی

اوس به چيرته رانه پت شي فرعونيانو
خوب کې مې موسی په کوه طور ليدلی دی

۲۰۰۲ لندن

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

غزل

موربه خوتل درته د عا کړې دي
جانانه چا درته بښرا کړې دي

تمامه شپه مي سترگي پتهې نه شوي
ستا اندېښني مې تر سبا کړې دي

راته خرگند د ټولو نيت شو پکي
هم دې امي دې ملا کړې دي

ته به خبرې او که نه جانان
دوي قسمونه درته بيا کړې دي

له غير غماز نه کيله مه کړه دې کي
يا دې رهبر، يادې پشواکړې دي.

۲۰۰۳ لندن

غلام محمد کامه وال

د زړه نلمه

امير حمزه بابا ژوند اتيايمې کاليزې ته

په پيښور هم په کابل دی حمزه

په لراو برکې روڼ مشعل دی حمزه

ټول شاعران يې افتخار کړي په نوم

پلار د پښتو نوي غزل دی حمزه

هروينا کې يې خواږه پراته دي

د پښتو د لارې مل دی حمزه

مورته يې خوان کړلو غزل د پښتو

خپله بابا دهـرم حفل دي حمزه

زه د حمزه په لاره خم ملگرو

چې شاعرانو کې اول دی حمزه

چې پښتانه غونډه کړي يوه مرکز ته

دغسې کړی يو تکل دی حمزه

کابل

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

د گودر جنازه

هر يو سحر، هر مازيگر جنازه
كله وي لـر، كله وي بر جنازه
كلي كوڅې خو هله سرو خوړو
چې شوله پورته د گودر جنازه
رنگ دنكريزو تري هېر شوي خدايرو
پيغلي مي زاري داختر جنازه
نه له ماتم نه پرې چا اوبنكي تويې كړي
وابه خلي څوك د مساپر جنازه
چي مي د ننگ شمله پري بڼه بنكاریده
چا مي اخیستې ددي سر جنازه
زما د ميني ستر مات شوپكې
وري په تور خم مي د نظر جنازه
بنوونځي شار، روغتون مو وتړل شو
ژارم معلم اود ډاكتر جنازه
څه د كافر څه د مسلم له لاسه
ملا مي اخلي د مهربر جنازه

چي به تري چيغده د غزا جگپده
شمشاد مي ژاري د سپين غر جنازه
چي قافله يي خپله ودارله
ولئ په تيرو درهبر جنازه

۲۰۰/۱۰/۱۰ لندن

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

د سيد راحت زاخلي صيب ديو غزل په اقتفا مشاعري ته

خان نور منزل ته رسول غواړم
ددې حالاتو بډ لول غواړم

برخليکه نن به دې پخپله ليکم
تنديه نور دې ماتول غواړم

د يور وښانه سبا وون په هيله
د اتوري شپې سبا کول غواړم

چې په موسکايي بنايسته کيږي جهان
د هغو شونډو ښکلول غواړم

چې تل له ميني محبت نه ډک وي
په هغه زړه کې اړول غواړم

چې روغ له مخې لېوني شي ورته
داسې غزل نن اورول غواړم

راته چې اوسي کامه واله زړه کې
نن د هغو سترگو ليدل غواړم

کابل

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

غزل

يارانـونـن يې خـنـم په لپـو لپـو
پري زده چي غم پري يوي خواته كړمه

چي مي ساتلي وه په زړه كې اشنا
نن به دا ټوله كيسه تاته كړمه

شيخه دلاري مي اغزي مه كيږه
دغه خبره هم ملاته كړمه

ډير گنهگاريمه خودا هم كوم
بيا اراده يوي گناه ته كړمه

كه پري منكر شوي كامه واله اشنا
بنـكـاره به هر څه دې دنيا ته كړمه

غزل

خه د ساقی خه د صنم ورسید
مور له خوش په زرگی غم ورسید

خوک یی ارمان د تش دیدن کوینه
چاله د زلفو پیچ و خم ورسید

نن د پیمخو انعامونو کی بیا
مور له دیار جبرو ستم ورسید

زمونږ پر هر پر زرگی پاتې شو
دوی له د سرو شونډو مرهم ورسید

د دې دنیا په قسمتونو کې نن
د کامه وال برخه قلم ورسید

غلام محمد کامه وال

د زړه نلمه

زرگي په وطن

تر خاورو لاندې شول زلمي پروطن
د جونو سپين شولو پيکي پروطن

لوبې مې کيږي د زرگي پروطن
سيلي چليږي د مرگي پروطن

پکې مې خواني هيلي قتلي شولي
د ژوند راغلي ده قحطي پروطن

د ظالمانو پري زړه نه سوزيږي
رحم ته وکړي الهي پروطن

چي به هو جري په ستارگرمي وي تل
بيا هغه شي کله راخي په وطن

فتویٰ

پہ ما خودی فتوہ د کفر و کفرہ
خو پخپلہ دې سجده د کفر و کفرہ

ما لاسم ورتہ یو ځل کتلی نہ وو
زاهدانو فیصلہ د کفر و کفرہ

پرونی ستم یی خدا یرو رانه هیر کړ
کامه وال یې چط کیسه د کفر و کفرہ

ساهیوال پنجاب

غلام محمد کامه وال

د زړه نلمه

يو مخ

چي د بنكلو تورو ستر گوته مو پام شي
لمونځ قضا دمازيگر اود ما بنام شي

دا تور خال دې دورو څو محراب ته وخت
يا كعبه كې چې بلال د چا امام شي

كامه وال تل عبادت د يوه مخ كړي
نور كاته دې د بل مخ ورته حرام شي

غزل

گوتوته مي راغلي د محفل واگي
اخلمه له حال د مستقبل واگي

ډير به پر خوله گوته خپله ونيسي
ومي نيوې لاس كي د غزل واگي
ميرد قافلي باندي شكمن يمه
ټينگي كړئ يارانو د منزل واگي
بنكاري چي لاسونه مو تري وخاته
لاري خدايېرو لاري د كابل واگي

بيا به كامه واله چيرته ټينگي شي
يو ځل كه خطا شوي د گوگل واگي

د قام غم

زخمي زړه چي پري رغيږي دم هغه دي
چي مدام دي وې ملگري غم هغه دي

ډرير سترگي به د اوبنکو په نم سري وي
چي د قام په غم کي سري شي نم هغه دي

د دنيا په ساز و باز باندي که پوه وي
چي له عشقه نا خبروي کم هغه دي

اگوره حټک، پښتونخوا
دوشال بابا مزار

وصيت

زما خوږو يارانو دا وصيت درته كومه
راته نبي با جه خاني په ځنگدن وغږوئ

هیر مونه شي چي جانان مي كفن خيري
دولونه اونغاړي مي په كفن وغږوئ

چي په مرگ د كامه وال بنكلي خبر شي
دا خبر د جنازي په ټول وطن وغږوئ

غزل

زه چي ستاله ميني سره مل شومه
گل دی په کمو کيد و ربل شومه

ای د خط و خال شاعره و گوره
زه هم په پښتو کي يو غزل شول مه

زه يې هسي تور کي ورته نښه کړم
زلفو کي راگيره ول په ول شول مه

خله مي له سترگو نه پتپري نن
جوړدي رقيبانو ته اجل شومه

حال نه وايي خلکه کامه وال ته نن
دومره بي اتباره په خه چل شومه

پروان، گل غونډی

غزل

رېبـار چـې وکړی د صنم خبرې
په دې کې نشته زیات او کم خبرې

زه چې دا ستا سترگو ته وگورمه
رانه شې هېرې هغه دم خبرې
چې راته ودې کړې په مینه مینه
چې سرو غوټیو لره شاه ورکوي
گلونه وکړی د شبنم خبرې
راځه چې بڼه سره تر عاړه وځو
هسی هم کیږي چم په چم خبرې
مدام خبردی د حالاتو په نبض
کوی رباب د زیر او بم خبرې

چې ویده زړه نه په د زرا راوړي
د کامه وال د خولې لیکم خبرې

غزل

دی ایبئی صنم راته زرگي په مینې ډیرې له
دی ایبئی صنم راته تندي په مې داغ دستم
قسم بنکاري راسره بنایسته او دی بنایسته خومره
دی ایبئی صنم راته دلیونې نوم دا خلکه
یزم یاد بڼه پری نوکې شقا دعا محفل په چې
دی ایبئی صنم راته دسرې مې معیار دغه
مه ناپه دافغان کې بر لراو یم مشهور چې
دی ایبئی صنم راته دمیرنې لقب دغه
گرخم غاړه هسکه سترگې جگي چې موال کا زه
دی ایبئی صنم راته پتکې په مې پښتو د گل

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

د زړه للمه

د زړه په للمه کې مې شین شو جانان
لا خو نور هم راته رنگین شو جانان

خدا پرېو چې نن خو بې جوړې بنکاري
چې شینکې خال دې په جبین شو جانان

د رقیبانو څه پروا لرمه
چې مې د غاړې لونگین شو جانان

ما وی رآه چې راتر غاړې وځو
جوړد خندا نه راته شین شو جانان

اوس به یې څنگه عبادت نه کوم
چې هم ستا او هم امین شو جانان

نور یې د بنکلو بند کې گره غوره
ستا کامه وال هم ستا په دین شو جانان

۱۹۹۷/ماسکو

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

غزل

نه په هند نه په کابل نه په لاهور یم
د دنیا غمونو راشي نن په کور یم

زاهدان خله توبې راباندې باسې
له ازله شرابي او شرابخو یم

فرعونیان او یزیدان دې ټول خبر شی
لاخو پاتې په دې خاوره درې خلور یم

بده دا وه کامه واله چې هیڅ نه وی
بڼه خودا ده چې د بڼکلو د پیغور یم

۱۹۹۷

غزل

خومره چي مينه کي پاگل شي سري

ئله سريو کي شامل شي سري

ما ته په مينه کي داغوره بنکاري

دپيغورونو چي قابل شي سري

دقرباني انتخاب بنه وي مدام

کله چه ورک شي نو حاصل شي سري

قسم په خدای چي بد رنگي نه لري

په طريقت کي چي شامل شي سري

لندن ۲۰۰۳

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

غزل

د توري شپې په غيږ کې مې سحر په ژړا شو
د جانان خالي لاسونه مې اختر په ژړا شو

ناوې د رڼا ترېنه د قاف د پوانو لوت کړه
د کلي شاړ گودرته مې ځيگر په ژړا شو
ما چي په سلگو سلگو کيسه ورته کړه تېره
قسم چې ټول محفل راسره سم په ژړا شو
چي بيا پکې د پيغلو د بنگړو شرنکا ونه شوه
خړي مازيگري ته مې گودر په ژړا شو
والله کا به چا کړي وي تپوس زمل د اوبنکو
دا دومره لوی جهان مې بڼه خبر په ژړا شو
آه دې پروينو ننيو ناروا ته
طالب و که ملا و په ممبر په ژړا شو
څو که مې زړگي ته تسلي ورکړه ونه شو
زما په سوو ساندو سمه او غر په ژړا شو
نن مې کامه واله په دې وران ويچار مالت کې
ريښې ريښې گريوان ته مې دلبر په ژړا شو

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

شوله دانظره

راته بنڪاريڙي له نظره شوله

چي قافله مو بي رهبره شوله

که مو تری ڏير سرونه ڄار ڪره خولا

خبره تيره هم له سره شوله

کاروان يي وڌاره په نيمه لار ڪي

چي دادنيا پري راخبره شوله

ما خو گتلي ترا تڪه پوري

اوس راته پيننه له ماهيپره شوله

دڪوم ظالم بنڪاري له لاسه خلکو

دخيال مرغی مي بي وزره شوله

غلام محمد ڪامه وال

دانظره للمه

غزل

گوزاره نه شي اوس د بنگپه نشو

چي امو خته شوم د لونگ په نشو

ماته خبري دغيرت کوه تل

زه بڼه بڼکا ريږمه دننگ په نشو

ډک ډک جامونه مې په سر واري

پريږدي چه بڼه شمه بد رنگ په نشو

نن يې مينځم دمحبت په اوبو

له زړگي لري کره زنگ په نشو

چيرته دي پوري زيا رتونو باندي

کامه وال گرځي اوس ملنگ په نشو

غلام محمد کامه وال

د زړه لدمه

دعا

نشته هغه مور چي په رښتيا لاسونه پورته کړي
ماپسي به څوک اوس په دعا لاسونه پورته کړي

غلام محمد کامه وال

د زړه نللمه

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**